

מכשירין וזו – זבים א:א

פרק 1 – משנה 1

אלו מטמאין ומכשירין. זובו של זב, ורקו, ושכבת זרעו, ומימי רגליו, ורביעית מן המת, ודם הנדה. רבי אליעזר אומר, שכבת זרע אינה מכשרת. רבי אלעזר בן עזריה אומר, דם הנדה אינו מכשיר. רבי שמעון אומר, דם המת אינו מכשיר. ואם נפל על הדלעת, גורדה והיא טהורה:

פרק 1 – משנה 2

אלו לא מטמאין ולא מכשירין. הזעה, והלחה סרוחה, והראי, והדם היוצא עמהם, ומשקה בן שמנה. רבי יוסי אומר, חוץ מדמו. והשותה מי טבריה, אף על פי שיוצאין נקיים. דם שחיטה בבהמה, בחיה ובעופות הטמאים, ודם הקזה לרפואה. רבי אליעזר מטמא באלו. רבי שמעון בן אלעזר אומר, חלב הזכר, טהור:

פרק 1 – משנה ח

חלב האשה מטמא לרצון ושלא לרצון, וחלב הבהמה אינו מטמא אלא לרצון. אמר רבי עקיבא, קל וחומר הדברים. מה אם חלב האשה שאינו מיחד אלא לקטנים, מטמא לרצון ושלא לרצון, חלב הבהמה שהוא מיחד לקטנים ולגדולים, אינו דין שיטמא לרצון ושלא לרצון. אמרו לו, לא, אם טמא חלב האשה שלא לרצון, שדם מגפתה טמא, יטמא חלב הבהמה שלא לרצון, שדם מגפתה טהור. אמר להם, מחמיר אני בחלב מבדם, שהחולב לרפואה, טמא, והמקיז לרפואה, טהור. אמרו לו, סלי זיתים וענבים יוכיחו, שהמשקים היוצאין מהן לרצון, טמאים, ושלא לרצון, טהורים. אמר להן, לא, אם אמרתם בסלי זיתים וענבים, שתחלתן אכל וסופן משקה, תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן היתה תשובה. אמר רבי שמעון מכאן ואילך היינו משיבין לפניו, מי גשמים יוכיחו, שתחלתו וסופן משקה ואינו מטמאין אלא לרצון. אמר לנו, לא, אם אמרתם במי גשמים, שאין רבן לאדם, אלא לארצות ולאילנות, ורב החלב, לאדם:

הדרן עלך מסכת מכשירין!
מזל טוב!

מסכת זבים
פרק א – משנה א

הרואה ראיה אחת של זוב, בית שמאי אומרים, כשומרת יום כנגד יום. ובית הלל אומרים, כבעל קרי. ראה אחת, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה שתים או אחת מרבה כשתים, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משכב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן. אמר רבי אליעזר בן יהודה, מודים בית שמאי בזה שאינו זב גמור. ועל מה נחלקו, על הרואה שתים או אחת מרבה כשתים, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה אחת, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משכב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן:

TIME 4 MISHNA TEXT

זבים אב – איה

פרק א – משנה ב

הְרוּאָה קָרִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְסִפְרֵת זֹבֹו, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, סוֹתֵר שְׁנַי יָמִים שְׁלֹפְנָיו. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא סֵתֵר אֶלָּא יוֹמוֹ. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, הְרוּאָה בְּשְׁנַי, סוֹתֵר אֶת שְׁלֹפְנָיו. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֶחָד הְרוּאָה בְּשְׁנַי וְאֶחָד הְרוּאָה בְּשְׁלִישִׁי, שְׁבִית שְׁמַאי אוֹמְרִים, סֵתֵר שְׁנַי יָמִים שְׁלֹפְנָיו. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא סֵתֵר אֶלָּא יוֹמוֹ. וּמוֹדִים בְּרוּאָה בְּרַבִּיעֵי שְׁלֹא סֵתֵר אֶלָּא יוֹמוֹ, בְּרֹאָה קָרִי. אֲבָל אִם רָאָה זֹב, אֶפְלוּ יוֹם שְׁבִיעִי, סֵתֵר אֶת שְׁלֹפְנָיו:

פרק א – משנה ג

רָאָה אַחַת הַיּוֹם וּשְׁתַּיִם לְמַחֵר, שְׁתַּיִם הַיּוֹם וְאַחַת לְמַחֵר, שְׁלֹשׁ לְשֹׁלֶשָׁה יָמִים אוֹ לְשֹׁלֶשָׁה לַיְלוֹת, הֲרִי זֶה זֹב גָּמוּר:

פרק א – משנה ד

רָאָה אַחַת וְהִפְסִיק כְּדִי טְבִילָה וְסָפּוּג, וְאַחֵר כֶּךָ רָאָה שְׁתַּיִם אוֹ אַחַת מְרַבָּה כְּשִׁתַּיִם, אוֹ רָאָה שְׁתַּיִם אוֹ אַחַת מְרַבָּה כְּשִׁתַּיִם, וְהִפְסִיק כְּדִי טְבִילָה וְסָפּוּג, וְאַחֵר כֶּךָ רָאָה אַחַת, הֲרִי זֶה זֹב גָּמוּר:

פרק א – משנה ה

רָאָה אַחַת מְרַבָּה כְּשֹׁלֶשׁ, שֶׁהִיא כְּמִין גַּד יוֹן לְשִׁילוּחַ, שֶׁהוּ כְּדִי שְׁתִּי טְבִילוֹת וְכִשְׁנַי סָפּוּגִין, הֲרִי זֶה זֹב גָּמוּר. רָאָה אַחַת מְרַבָּה כְּשִׁתַּיִם, מְטַמֵּא מְשַׁכֵּב וּמוֹשֵׁב, וְצָרִיךְ בִּיאַת מַיִם חַיִּים, וּפְטוּר מִן הַקְּרָבָן. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, לֹא אָמְרוּ אַחַת מְרַבָּה אֶלָּא אִם כֵּן יֵשׁ בָּהּ כְּדִי שְׁלֹשׁ:

זבים א:ו – ב:ג

פרק א – משנה ו

רָאָה אַחַת הַיּוֹם וְאַחַת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת, אַחַת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת וְאַחַת לְמַחֵר,
אִם יָדוּעַ שְׁמֻקְצַת הָרְאִיָּה מֵהַיּוֹם וּמֻקְצַתָּהּ לְמַחֵר, וְדַאי לְקַרְבּוֹ וּלְטַמְאָהָ.
אִם סָפֵק שְׁמֻקְצַת הָרְאִיָּה מֵהַיּוֹם וּמֻקְצַתָּהּ לְמַחֵר, וְדַאי לְטַמְאָהָ וְסָפֵק
לְקַרְבּוֹ. רָאָה שְׁנַי יָמִים בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת, סָפֵק לְטַמְאָהָ וּלְקַרְבּוֹ.
אַחַת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת, סָפֵק לְטַמְאָהָ:

פרק ב – משנה א

הַכֹּל מִטַּמְאֵין בְּזִיבָה, אִף הַגֵּרִים, אִף הָעֶבְדִּים, בֵּין מִשְׁחַרְרִין בֵּין שְׂאִינָן
מִשְׁחַרְרִין, חֵרֶשׁ, שׁוֹטֵה, וְקֵטָן, סָרִיס אָדָם, סָרִיס חֲמָה.
טַמְטוּם וְאַנְדְּרוּגִינוּס, נוֹתְנִין עֲלֵיהֶן חֲמָרֵי הָאִישׁ וְחֲמָרֵי הָאִשָּׁה,
מִטַּמְאֵין בְּדָם כָּאִשָּׁה וּבִלְבָן כָּאִישׁ, וְטַמְאָתָן בְּסָפֵק:

פרק ב – משנה ב

בְּשִׁבְעָה דְרָכִים בּוֹדְקִין אֶת הַזֵּב עַד שֶׁלֹּא נִזְקַק לְזִיבָה. בְּמֵאֶכְל, בְּמִשְׁתָּה,
וּבְמִשָּׂא, בְּקַפִּיצָה, בְּחָלִי, וּבְמִרְאָה וּבְהִרְהוּר. הִרְהַר עַד שֶׁלֹּא רָאָה אוֹ
שָׂרָאָה עַד שֶׁלֹּא הִרְהַר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֶפְלוּ רָאָה בְּהִמָּה, חִיָּה וְעוֹף
מִתְעַסְקִין זֶה עִם זֶה, אֶפְלוּ רָאָה בְּגִדֵי צִבְעֵי הָאִשָּׁה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר,
אֶפְלוּ אֶכֶל כָּל מֵאֶכְל, בֵּין רַע בֵּין יָפֵה, וְשִׁתָּה כָּל מִשְׁקָה. אָמְרוּ לוֹ, אִין כָּאן
זָבִין מַעְתָּה. אָמַר לָהֶם, אִין אַחֲרֵיּוֹת זָבִים עֲלֵיכֶם. מִשְׁנִזְקַק לְזִיבָה, אִין
בוֹדְקִין אוֹתוֹ. אָנָסוּ וְסָפְקוּ וְשִׁכְבַת זָרְעוֹ טַמְאִים, שְׂרָגְלִים לְדַבֵּר. רָאָה
רְאִיָּה רֵאשׁוֹנָה, בּוֹדְקִין אוֹתוֹ. בְּשִׁנְיָה, בּוֹדְקִין אוֹתוֹ. בְּשְׁלִישִׁית, אִין
בוֹדְקִין אוֹתוֹ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִף בְּשְׁלִישִׁית בּוֹדְקִין אוֹתוֹ, מִפְּנֵי
הַקְרָבּוֹ:

פרק ב – משנה ג

הַרְוֹאָה קָרִי, אִינוּ מִטַּמְאָה בְּזִיבָה מַעַת לַעַת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, יוֹמוֹ. נִכְרִי
שָׂרָאָה קָרִי וְנִתְגִּיר, מִיָּד הוּא מִטַּמְאָה בְּזִיבָה. הַרְוֹאָה דָם וְהִמְקִשָּׁה, מַעַת
לַעַת. וְהִמְכָּה אֶת עֶבְדוֹ יוֹם יוֹמִים, מַעַת לַעַת. כָּלֵב שְׂאֶכֶל בְּשֵׁר הַמֵּת,
שְׁלֶשֶׁה יָמִים מַעַת לַעַת, הֵרִי הוּא כְּבָרִיתוֹ:

זבים ב:ד – ג:ג

פרק ב – משנה ד

הזב מטמא את המשכב בחמשה דרכים, לטמא אדם לטמא בגדים. עומד, יושב, שוכב, נתלה ונשען. והמשכב מטמא את האדם בשבעה דרכים לטמא בגדים. עומד, יושב, שוכב, נתלה, ונשען, במגע ובמשא:

פרק ג – משנה א

הזב והטהור שיטבו בספינה או באסדא או שרכבו על גבי בהמה, אף על פי שאין בגדיהם נוגעים, הרי אלו טמאים מדרס. ישבו על הנסר, על הספסל, על הגשיש של מטה ועל האכלונס, בזמן שהו מחגירין, עלו באילן שכחו רע, בסוכה שכחה רע, באילן יפה, בסלם מצרי בזמן שאינו קבוע במסמר, על הכבש ועל הקורה ועל הדלת בזמן שאין עשויין בטיט, טמאים. רבי יהודה מטהר:

פרק ג – משנה ב

מגיפין או פותחין. וחכמים אומרים, עד שיהא זה מגיף וזה פותח. מעלין זה את זה מן הבור. רבי יהודה אומר, עד שיהא הטהור מעלה את הטמא. מפשילין בחבלין. וחכמים אומרים, עד שיהיה זה מושך הילך וזה מושך הילך. אורגים, בין בעומדין בין ביושבין או טוחנין. רבי שמעון מטהר בכלן, חוץ מן הטוחנין ברחים של יד. פורקין מן החמור או טוענין, בזמן שמשאם כבד, טמאין. בזמן שמשאם קל, טהורין. וכלן טהורין לבני הכנסת וטמאין לתרומה:

פרק ג – משנה ג

הזב והטהור שיטבו בספינה גדולה, איזו היא ספינה גדולה. רבי יהודה אומר, כל שאינה יכולה להמיט באדם. ישבו על הנסר, על הספסל, על הגשיש של מטה ועל האכלונס בזמן שאינן מחגירין, עלו באילן שכחו יפה, בסוכה שכחה יפה, ובסלם צורי או מצרי בזמן שהוא קבוע במסמר, על הכבש, על הקורה ועל הדלת בזמן שהו עשויין בטיט אפלו מצד אחד, טהורין.

הַטְּהוֹר מִכֶּה אֶת הַטְּמֵא, טְהוֹר. הַטְּמֵא מִכֶּה אֶת הַטְּהוֹר, טְמֵא, שְׂאֵם
מִשֵּׁךְ הַטְּהוֹר, הֲרִי הַטְּמֵא נוֹפֵל:

זבים ד:א – ד:ד

פרק ד – משנה א

רבי יהושע אומר, נדה שישיבה עם הטהורה במטה, כפה שבראשה טמא מדרס. ישיבה בספינה, כלים שבראש הנס שבספינה טמאין מדרס. נוטלת ערבה מלאה בגדים, בזמן שמשאן כבד, טמאין. בזמן שמשאן קל, טהורין. זב שהקיש על כצוצרא, ונפל כפר של תרומה, טהור:

פרק ד – משנה ב

הקיש על המריש, על המלבן, על הצנור, ועל הדף, אף על פי שהוא עשוי בחבלים, על התנור, ועל הים, ועל אצטרבל, ועל חמור של רחים של יד, ועל סאה של רחים של זיתים, רבי יוסי אומר, אף על קורת הבלין, טהור:

פרק ד – משנה ג

הקיש על הדלת, על הנגר, על המנעול, על המשוט, ועל הקלת, ועל אילן שכחו רע, ועל סוכה שכחה רע, על אילן יפה, על סלם מצרי בזמן שאינו קבוע במסמר, על הכבש, על הקורה ועל הדלת בזמן שאינו עשויין בטיט, טמאין. על השדה, על התבה ועל המגדל, טמאין. רבי נחמיה ורבי שמעון מטהרין באלו:

פרק ד – משנה ד

זב שהיה מטל על חמשה ספסלים או על חמש פנדיות, לארכן, טמאין. לרחבן, טהורין. ישן, ספק שנתהפך עליהן, טמאין. היה מטל על ששה כסיות, שתי ידיו על שנים, שתי רגליו על שנים, ראשו על אחד, גופו על אחד, אין טמא אלא זה שתחת הגוף. עומד על שני כסאות, רבי שמעון אומר, אם רחוקין זה מזה, טהורין:

זבים דיה – היא

פרק ד – משנה ה

עֶשֶׂר טְלִיּוֹת זוּ עַל גֵּב זוּ, יִשֹּׁן עַל גְּבֵי הָעֲלִיּוֹנָה, כֻּלָּן טְמֵאוֹת.
הַזֵּב בְּכַף מֵאֲזָנָיִם וּמִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב כְּנַגְדּוֹ, כָּרַע הַזֵּב, טְהוֹרִין.
כָּרְעוּ הוּ, טְמֵאִין. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, בִּיחִידִי, טְמֵא.
וּבְמִרְבֵּין, טְהוֹר, שְׂאִין אֶחָד נוֹשֵׂא אֶת רַבּוֹ:

פרק ד – משנה ו

הַזֵּב בְּכַף מֵאֲזָנָיִם וְאֶכְלִין וּמִשְׁקִין בְּכַף שְׁנֵיָהּ, טְמֵאִין. וּבִמְתָּהּ, הַכֹּל טְהוֹר,
חוּץ מִן הָאָדָם. זֶה חֶמֶר בַּזֵּב מִבְּמֵת. חֶמֶר בְּמֵת מִבַּזֵּב, שֶׁהַזֵּב עוֹשֶׂה מִשְׁכָּב
וּמוֹשָׁב מִתְּחַתָּיו לְטֵמֵא אָדָם וּלְטֵמֵא בְּגָדִים, וְעַל גְּבֵיו מִדָּף לְטֵמֵא אֶכְלִין
וּמִשְׁקִין, מֵה שְׂאִין הַמֵּת מִטְּמֵא. חֶמֶר בְּמֵת, שֶׁהַמֵּת מִטְּמֵא בְּאֵהָל וּמִטְּמֵא
טְמֵאת שְׁבָעָה, מֵה שְׂאִין הַזֵּב מִטְּמֵא:

פרק ד – משנה ז

הִיא יוֹשֵׁב עַל גְּבֵי הַמָּטָה וְאַרְבַּע טְלִיּוֹת תַּחַת אַרְבַּע רַגְלֵי הַמָּטָה, טְמֵאוֹת,
מִפְּנֵי שְׂאִינָהּ יְכוּלָה לַעֲמֹד עַל שְׁלֹשׁ. רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר. הִיא רוֹכֵב עַל גְּבֵי
בְּהֵמָה וְאַרְבַּע טְלִיּוֹת תַּחַת אַרְבַּע רַגְלֵי בְּהֵמָה, טְהוֹרוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא יְכוּלָה
לַעֲמֹד עַל שְׁלֹשָׁה. הִיתָה טְלִית אַחַת תַּחַת שְׁנֵי יָדַיִם, תַּחַת שְׁנֵי רַגְלָיִם,
תַּחַת יָד וְרַגֶּל, טְמֵאָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, הַסּוֹס מִטְּמֵא בְּרַגְלָיו וְהַחֲמוֹר
בְּיָדָיו, שְׁמִשְׁעָנָת הַסּוֹס עַל רַגְלָיו וּמִשְׁעָנָת הַחֲמוֹר עַל יָדָיו. יֹשֵׁב עַל קוֹרֵת
בֵּית הַבַּד, כְּלָיִם שֶׁבַעֲקָל טְמֵאִין. עַל הַמְּכַבֵּשׁ שֶׁל כּוֹבֵס, כְּלָיִם שֶׁתַּחַתָּיו,
טְהוֹרִין. רַבִּי נַחֲמִיָּה מִטְּמֵא:

פרק ה – משנה א

הַנוֹגֵעַ בַּזֵּב אוֹ שֶׁהַזֵּב נוֹגֵעַ בוֹ, הַמְּסִיט אֶת הַזֵּב אוֹ שֶׁהַזֵּב מְסִיטוֹ, מִטְּמֵא
אֶכְלָיִם וּמִשְׁקָיִם וְכָלִי שֶׁטָּף בְּמִגָּע, אֲבָל לֹא בַמִּשָּׂא. כֻּלָּל אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ,
כָּל הַמְּטֵמֵא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מִגָּעוֹ, מִטְּמֵא אֶכְלָיִם וּמִשְׁקָיִם לְהִיּוֹת תַּחְלָה,
וְהַיָּדַיִם לְהִיּוֹת שְׁנִיּוֹת, וְאִינוּ מִטְּמֵא לֹא אָדָם וְלֹא כָּלִי חָרָס.

לְאַחַר פְּרִישְׁתּוֹ מִמִּטְמָאִיו, מִטְמָא מְשַׁקֵּין לְהִיּוֹת תְּחִלָּה,
וְהֶאֱכִלּוּ וְהִידִּים לְהִיּוֹת שְׁנִיּוֹת, וְאִינוּ מִטְמָא בְּגָדִים:

זבים היב – היה

פרק ה – משנה ב

ועוד כלל אחר אמרו. כל הנשא על גבי הזב, טמא. וכל שהזב נשא עליו, טהור, חוץ מן הראוי למשכב ולמושב והאדם. כיצד. אצבעו של זב תחת הנדבדב, הטהור מלמעלן, מטמא שנים ופוסל אחד. פרש, מטמא אחד ופוסל אחד. הטמא מלמעלן והטהור מלמטון, מטמא שנים ופוסל אחד. פרש, מטמא אחד ופוסל אחד. האכלין והמשקין, המשכב, והמושב והמדף מלמעלן, מטמאין שנים ופוסלין אחד. פרשו, מטמאין אחד ופוסלין אחד. והמשכב והמושב מלמטון, מטמאין שנים ופוסלין אחד. פרשו, מטמאין שנים ופוסלין אחד. האכלין והמשקין והמדף מלמטון, טהורין:

פרק ה – משנה ג

מפני שאמרו, כל הנושא ונשא על גבי משכב, טהור, חוץ מן האדם. כל הנושא ונשא על גבי הנבלה, טהור, חוץ מן המסיט. רבי אליעזר אומר, אף הנושא. כל הנושא ונשא על גבי הפת, טהור, חוץ מן הפאהיל, ואדם בזמן שהוא מסיט:

פרק ה – משנה ד

מקצת טמא על הטהור ומקצת טהור על הטמא, חבורי טמא על הטהור וחבורי טהור על הטמא, טמא. רבי שמעון אומר, מקצת טמא על הטהור, טמא. ומקצת טהור על הטמא, טהור:

פרק ה – משנה ה

הטמא על מקצת המשכב והטהור על מקצת המשכב, טמא. מקצת טמא על המשכב ומקצת טהור על המשכב, טהור. נמצאת טמאה נכנסת לו ויוצאת ממנו במעוטו. וכן כפר של תרומה שהוא נתון על גבי משכב והניר בינתים, בין מלמעלן בין מלמטון, טהור. וכן באבן המנגעת, טהור. רבי שמעון מטמא בזו:

TIME MISHNA TEXT

זבים הו: – ה:ט

פרק ה – משנה ו

הנוגע בזב, ובזבה, ובנדדה, ובילדות, ובמצרע, במשכב, ומושב, מטמא שנים ופוסל אחד. פרש, מטמא אחד ופוסל אחד, אחד הנוגע ואחד המסיט ואחד הנושא ואחד הנשא:

פרק ה – משנה ז

הנוגע בזובו של זב, וברקו, בשכבת זרעו, במימי רגליו, ובדם הנדה, מטמא שנים ופוסל אחד. פרש, מטמא אחד ופוסל אחד, אחד הנוגע ואחד המסיט. רבי אליעזר אומר, אף הנושא:

פרק ה – משנה ח

הנושא את המרכב והנשא עליו והמסיטו, מטמא שנים ופוסל אחד. פרש, מטמא אחד ופוסל אחד. הנושא את הנבלה, ואת מי חטאת שיש בהם כדי הזיה, מטמא שנים ופוסל אחד. פרש, מטמא אחד ופוסל אחד:

פרק ה – משנה ט

האוכל מנבלת עוף טהור והיא בבית הבליעה, מטמא שנים ופוסל אחד. הכניס ראשו לאויר התנור, טהור, וטהור התנור. הקיאה או בלעה, מטמא אחד ופוסל אחד. וכשהיא בתוך פיו, עד שיבלענה, טהור:

זבים היי – טבול יום א:א

פרק ה – משנה י

הנוגע בשׂרץ ובשׂכבת זרע, ובטמא מת, ובמצדע בימי ספרו, ובמי
חטאת שאין בהם כדי הזיה, ובנבלה, ובמרכב, מטמא אחד ופוסל אחד.
זה הכלל, כל הנוגע באחד מכל אבות הטמאות שבתורה, מטמא אחד
ופוסל אחד, חוץ מן האדם. פרש, מטמא אחד ופוסל אחד:

פרק ה – משנה יא

בעל קרי, כמגע שׂרץ. ובו על נדה, כטמא מת, אלא שחמור ממונו בו על
נדה, שהוא מטמא משכב ומושב טמאה קלה לטמא אכלין ומשקין:

פרק ה – משנה יב

אלו פוסלים את התרומה. האוכל אכל ראשון, והאוכל אכל שני, והשותה
משקין טמאין, והבא ראשו ורבו במים שאובין, וטהור שנפלו על ראשו
ועל רבו שלשה לגין מים שאובין, והספר, והידים, וטבול יום, והאכלים
והכלים שנטמאו במשקים:

הדרן עלך מסכת זבים!

מזל טוב!

מסכת טבול יום
פרק א – משנה א

המְכַנֵּס חֲלוֹת עַל מְנַת לְהַפְרִישׁ, וְנִשְׁכּוּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, חֲבוּר בְּטָבוֹל יוֹם. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, אֵינּוּ חֲבוּר. מְקַרְצוֹת נוֹשְׁכוֹת זֶה בְּזֶה, וְכַפְרוֹת נוֹשְׁכוֹת זֶה בְּזֶה, הָאוֹפֶה חֲמִיטָה עַל גְּבִי חֲמִיטָה עַד שֶׁלֹּא קָרְמוּ בַתְּנוּר, וְקוֹלִית שֶׁל מַיִם הַמְּחַלְחֵלֶת, וְרִתִּיחַת גְּרִיסִין שֶׁל פּוֹל רֵאשׁוּנָה, וְרִתִּיחַת יַיִן חֲדָשׁ, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵף שֶׁל אֶרֶז, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, חֲבוּר בְּטָבוֹל יוֹם. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, אֵינּוּ חֲבוּר. וּמוֹדִים בְּשֵׁאֵר כָּל הַטְּמְאוֹת, בֵּין קְלוֹת בֵּין חֲמוּרוֹת: